

Toelichting werk

Het maken van tekeningen zie ik als een doorgaand en dynamisch proces dat steeds nieuwe vormen aanneemt die andere betekenissen ontwikkelen. Mijn werkwijze is zeer arbeidsintensief en is gebaat bij concentratie en afzondering. De handmatigheid en handschriftelijkheid van mijn werk is in ambachtelijke zin noodzakelijk en in inhoudelijk opzicht van belang voor de uitwerking die het heeft op de visuele waarneming. Het zijn tekeningen en sculpturen in verschillende materialen waarin ik als maker volledig op ga en die door hun eigennuttige karakter eenzelfde effect hebben op de beschouwer. Doordat je in het werk wordt opgenomen, ontstaat er 'als vanzelf' een wisselwerking mee, waardoor er inzicht ontstaat in de betekenis van het werk. Het is een zorgvuldig in beeld gebrachte binnenwereld van gedachten en emoties die een overweldigend karakter hebben en die tegelijkertijd door concentratie kunnen worden beheerst. De werken tonen aan dat je door de overlevering aan je zintuiglijke vermogens van kijken en tasten greep kunt krijgen op je identiteit en je plaats in de wereld en het leven. Voor mij zijn de tekeningen een beeldend houvast. In mijn werk laat ik me niet begrenzen door het tweedimensionale karakter van de tekeningen. Het liefst tart ik de zwaartekracht door de lijn te bevrijden van het papier, en het papier van de wand. Als in trance snij ik een duizelingwekkende hoeveelheid lijnen los van het papier en laat ze gretig bezit nemen van de ruimte. De complexe, welhaast krioelende lijnenpatronen suggereren eindeloze gedachtestromen, architectuur, technische tekeningen, machineconstructies, inwendige structuren, organische systemen, stedelijke patronen, biologische celstructuren of een groeisels dat slechts een uitsnede lijkt van een weefsel waarbij het begin en het eind zijn overwoekerd door opeenvolgende lagen. Het tekenen als een proces om te verdwijnen, zo merkte een criticus treffend op over mijn werk. Maar ook als toeschouwer verlies je je in het ruimtelijke lijnenspel dat telkens andere vormen en perspectieven prijsgeeft. De werken bieden vanaf een afstand een vogelvluchtperspectief, maar nodigen tevens uit om met een loep bekeken te worden, vanwege de minutieuze details. Het geheel eigen universum doet ondanks het geschapen landschap van stedelijke motieven, desolaat aan. Er is geen spoor van leven en toch is het een menselijk universum – gefabriceerd door de menselijke hand van de kunstenaar.

Het doorwerken aan een tekening, ook nadat die is geopenbaard in een expositie of andere presentatie, is een eminent onderdeel van mijn werkproces. Elk werk is slechts een stadium in een nooit eindigende zoektocht naar vooruitgang en verbetering. Het ene werk gaat daarbij vloeiend over in het andere, waarbij door het toepassen van andere methodes steeds nieuwe mogelijkheden van vorm en materiaal worden blootgelegd. Steeds weer begin ik aan een tekening en wanneer aan suggestie in het platte vlak het maximale is bereikt, volgt een proces van knippen, scheuren en snijden, waardoor de tekening werkelijke ruimte in kan gaan nemen.

Al kijkend laat de ontstaansgeschiedenis van mijn werk zich vrij nauwkeurig reconstrueren maar niet de hele geschiedenis van het werk verraadt zich zo gemakkelijk. Bij mij slaat de paniek toe als ik in plaats van een tekening te maken de opdracht krijg een theoretische verhandeling te schrijven. Voor mij zijn woorden wezensvreemde elementen waarmee ik maar moeizaam een betekenisvolle relatie kan onderhouden. Dat neemt niet weg dat ik me ertoe geroepen voel om vanuit het theoretiseren aangaande mijn werk een verklaring af te leggen, maar ik wil dat wel doen in het idioom dat ik als kunstenaar beheers en verder wil ontwikkelen: de tekening.

De tekeningen zijn veelal opgebouwd uit letters en woorden waarin ik mezelf op dat moment herken of die anderszins van betekenis voor mij zijn. De vorm van de afzonderlijke letters is het startpunt voor een proces van associatie en variatie, waarbij het beeld steeds meer aandacht opeist en de tekst letterlijk en figuurlijk naar de achtergrond wordt gedrongen. Doordat de steeds dikker aangebrachte lijnen de compositie gaan domineren, is dit deel van het proces slechts nog met moeite te achterhalen. Er ontstaat daardoor een onleesbaarheid van de ene taal (talig) en een leesbaarheid van de andere (beeldend). Ik probeer volgens verschillende methodes een tekening te creëren die een door mij gedroomde ruimtelijke omgeving zo dicht mogelijk benadert. Als kunstenaar wil ik laten zien dat mijn tekentaal een manier is om de wereld op een specifieke manier te begrijpen, zodat ik mij daarin kan manifesteren en handhaven. Het is een fundamentele keuze om met de verdiensten uit het verleden te beginnen aan een onbekend terrein.